

Hvorledes blev nu disse Fordringer honoreret? Fra Venstres Side viste man ingen Tilbøjelighed til at gøre nævneværdige Indrømmelser, men lykkeligvis indfandt netop da Begreberne i den borgerlige Sammenroding syntes at mangle, i rette Tid et lille Ord sig, som der staar i Goethes „Faust“ — og dette Ord var Landstingsmand Birke. Det forlød i de kritiske Dage i Rigsdagens Korridorer, at Obersten havde fundet en Udvej, hvorved de bestaaende faa Regimenter kunde, som det hed, bringes til at kælle og derved forøges til i alt 11 Regimenter. Obersten er jo ikke blot Regimentschef i den danske Hær, han er tillige Kompagnichef i de ærede Medlemmer Hr. I. A. Hansens og Hr. Pürschels politiske Brigade.

Jeg maa maaske i denne Forbindelse indskyde den Bemærkning, at mit Partis udmærkede Ordførers Indlæg i Debatten i Gaar i nogen Grad forbavsede mig; han tog det, som om der her nærmest var Tale om en Idræts- eller Fodboldkamp, hvor det ærede Medlem var den raske *forward*, hvis Opgave var saa hurtigt som muligt at give Bolden over til det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen. Og det gjorde det ærede Medlem Hr. Pürschel med en beundringsværdig Aplomb, navnlig beundringsværdig, naar man tager i Betragtning, at det ærede Medlem Hr. Pürschel jo er en klar og upartisk Jurist, en anset Dommer, som i dette Spørgsmaal meget vel kunde have ladet de juridiske Betragtninger være de fremherskende. Det ærede Medlem foretrak at lade Juristen og Dommeren sove og i Stedet hurtigst muligt at mobilisere den politisk ministerielle Tjenestemand, og det gjorde det ærede Medlem paa sit Partis, altsaa mit konservative Partis Vegne, saaledes som det saa ofte i den nu forløbne Samling er gjort i dette Ting, saa at jeg for det Vedkommende undertiden har maattet mindes Henrik i Holbergs Komædie, naar han siger til sin Herre: Herre, jeg er kuns Lakaj!

Oberst Birkes Plan, for hvilken General Wolff sagde god, gik ud paa at formindske Regimenterne med en Reservebataillon hver og af disse Batailloner samt af Mandskabet fra Livgarden at danne tre nye Regimenter. Endvidere erklærede man sig fra Venstres Side villig til i paakommende Tilfælde at gøre Generalinspektøren for Fodfolket til Overgeneral i Jylland ved Mobilisering — dog uden at tildele ham den dertil fornødne Generalkommandostab. Dernæst var man villig

til at henlægge Kystbefæstningen under Hæren mod til Gengæld at faa de hertil fornødne Udgifter, ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., sparet paa en anden Konto. Endelig var man rede til at nedlægge 2 Rytterregimenter af de 3 i Regeringsforslaget tilbødte og til Gengæld anvende det herved sparede Beløb paa ca. 1 Mill. Kr. til Flyvevæsenet. Denne sidste Plan modsatte man sig lykkeligvis fra konservativ Side, men til Gengæld blev Indrømmelserne til Flyvevæsenet jo ogsaa derefter. Endelig tilbød Venstre at forsyne de nye Reserveregimenter hvert med et Maskingeværkompagni og samtidig at stille to Bataillonsrammer til Raadighed til Uddannelse for Landstormen.

Med dette Forligstilbud slog General Wolff sig til Taals og erklærede i et Memorandum til de Konservative, at et Forlig paa disse Vilkaar var acceptabelt og tilvebragte et Grundlag, paa hvilket Hærens Befalingsmandskab med Fortrøstning kunde tage det fremtidige Arbejde op. Saavel fra Generalens Side som fra de konservative Forligsforhandlers Side blev det hævdet, at disse Tilbud fra Venstre var ensbetydende med væsentlige Ændringer i Regeringsforslaget. Skønt det for en uhildet Betragtning skulde synes mere end vanskeligt at bringe denne Paastand i Samklang med de øverste Generalers — inklusive General Wolffs — Kritik af Regeringsforslaget, blev den dog fra konservativ Side anvendt til at dulme den daarlige Samvittighed og saaledes sikre det dyrekøbte saakaldte Samarbejde med Venstre. Alle Bestræbelser for at minde de Konservative om, at General Wolffs Memorandum i Virkeligheden stred mod hans eget hidtil indtagne Standpunkt, og for at henlede deres Opmærksomhed paa, at $\frac{9}{10}$ af Hærens øvrige Generaler meget bestemt tog Afstand fra Forliget, fordi det forekom dem i det væsentlige — hvad det ogsaa var — lige saa utilfredsstillende som Regeringsforslaget, prellede af paa de Konservatives ubetvingelige Tilbøjelighed til at løbe med Venstre.

Det er interessant at se, at medens de konservative Rigsdagsmænd overfor deres Vælgere og Tillidsmænd stadig fremhævede, at Ændringerne var væsentlige, medens Venstre for sit Vedkommende gjorde modsatte Betragtninger gældende, saa var begge Partier i Militærudvalget rørende enige om at afvise Oppositionens Anmodning om dels at blive bekendt med tidligere fra Generalinspektørerne indkomne Rapporter af Betydning for Be-